

Arrest

nr. 349 770 van 3 juli 2026
in de zaak RvV X/ IX

Inzake:

1. **X**
2. **X**

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 BLOMME

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 september 2025 met referentnummer 131495.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat X. VAN BELLEGHEM *loco* Mr. K. BLOMME, in opvolging van Mr. D. VANDENBROUCKE. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partijen (hierna: verzoekers) dienen op 27 juni 2024 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, worden de dossiers van verzoekers op 25 augustus 2025 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 12 mei 2025 worden verzoekers gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. Op 25 augustus 2025 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) in hoofde van beide verzoekers een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)”. Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

1.5. De bestreden beslissing ten aanzien van de eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Syrische nationaliteit en bent u afkomstig uit het dorp Tal Hasel nabij Aleppo, Syrië. U bent getrouwd met A. Y. (OV (...)) met wie u samen drie kinderen heeft: M. A. (°2015), L. (°2017) en O. (°2024). Uw jongste zoon O. is in België geboren.

U verliet Syrië vanwege de oorlog en op zoek naar een beter leven en werk in 2011. U reisde naar Iraaks Koerdistan waar u tien jaar verbleef en reisde in 2021 door naar Turkije en dan Bulgarije, waar u in april 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. U werd er bescherming verleend. U ging in 2022 naar Malta en verbleef er ongeveer vijf maanden om er te werken. U liet uw vrouw en kinderen naar Bulgarije komen via gezinshereniging in augustus 2023.

In juni 2024 werden de Bulgaarse documenten van uw vrouw en kinderen afgeleverd en onmiddellijk erna vertrokken jullie naar België waar u op 27 juni 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende samen met uw gezin. Bij terugkeer naar Bulgarije vreest u racistisch behandeld te worden, de ongunstige arbeidsmarkt, problemen op het vlak van gezondheidszorg en slecht onderwijs voor uw kinderen.

Ter ondersteuning van uw asielerelaas legt u de volgende originele documenten neer: identiteitsdocumenten van uzelf, uw vrouw en uw kinderen, uw huwelijksakte met vertaling, een familieboekje en een attest van zwangerschap van uw vrouw. Uw verklaart dat u uw Bulgaarse documenten vernietigde na aankomst in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit uw verklaringen blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Bulgarije (Verklaring DVZ, vraag 23). Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de

Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (Country Report: Bulgaria. AIDA/ECRE, March 2025 and available on: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/03/AIDA-BG_2024-update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u en uw gezinsleden als begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije geconfronteerd werden met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg en onderwijs voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor

uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u en uw gezinsleden als begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije slachtoffer zijn geworden van beperkte aanvaringen met derden, met name toen uw vrouw uitgescholden werd omwille van haar hoofddoek (CGVS, p. 12), moet worden opgemerkt dat deze situatie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling. U zegt voorts vaagweg dat bij elk persoonlijk probleem tussen mensen er racistisch werd gereageerd, maar haalt geen concrete feiten aan (CGVS, p. 12). Uw vrouw verklaart dat Arabieren problemen maakten in de regio waar jullie woonden, dat jullie daardoor over dezelfde kam werden geschoren, dat junkies met flessen op straat gooiden en dat jullie jullie woonst niet meer durfden verlaten (CGVS 2423228B, p. 6), maar ook zij haalt verder geen concrete feiten aan ten aanzien van u of uw gezin.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u en uw echtgenote naar aanleiding van jullie ervaringen géén pogingen hebben ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

U verklaart dat u uw gedrukte verblijfsvergunning, het document dat bewijst dat u in het bezit bent van een geldige verblijfsvergunning, heeft vernietigd (CGVS, p. 7). Uw echtgenote verklaart dat ze haar verblijfsvergunning heeft weggegooid (CGVS 2423228B, p. 4). Het Commissariaat-Generaal wijst er vooreerst op dat deze vernietiging / dit weggooien alleen op jullie eigen beweringen berust en dat jullie geen concreet bewijs leveren waaruit blijkt dat u en uw vrouw deze geldige verblijfsvergunningen daadwerkelijk hebben vernietigd of weggegooid. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u en uw gezinsleden niet meer over deze documenten zou beschikken. Aangezien uit het volledige dossier van u en uw echtgenote duidelijk blijkt dat u en uw gezinsleden in het bezit zouden moeten zijn van een dergelijk document, volstaan loutere beweringen niet om de vernietiging / het weggooien ervan vast te stellen.

Zelfs indien u en uw gezinsleden daadwerkelijk niet over een geldige verblijfsvergunning zouden beschikken blijkt uit onderstaande dat u over de nodige zelfredzaamheid, netwerk en ondersteuning beschikt om in uw elementaire levensbehoeften te voorzien gedurende de periode die nodig is om u en uw gezinsleden terug in regel te stellen bij terugkeer.

U bent voldoende zelfredzaam om terug te keren naar Bulgarije en u er te vestigen:

- Na het verkrijgen van uw beschermingsstatus in Bulgarije ging u naar Malta om er voor een hoger salaris te werken gedurende zo'n vijf maanden (CGVS p. 5). Dit getuigt van een gedegen aanpassingsvermogen gelet op de andere taal, werkcultuur en omgeving waaraan u zich op korte tijd moest aanpassen.*
- U kent de problematiek die in Bulgarije bestaat waarbij een geldig adres een voorwaarde is voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning. Gezien uw eigen adres hiertoe niet kon dienen ging u op zoek naar de noodzakelijke contactpersonen om dit procedureel obstakel te overkomen. Op die manier was u zeker om documenten te verkrijgen via een tussenpersoon die de administratie kan contacteren in het Bulgaars en een correct adres kan opgeven (CGVS p. 7-8).*
- U slaagde erin accommodatie te vinden bij andere Arabieren die in Bulgarije verbleven en stelt mensen te kennen die zich hiermee nagenoeg voltijds mee bezig houden (CGVS p. 9). Hieruit volgt dat u relatief eenvoudig een gedegen onderkomen kan vinden in Bulgarije.*
- U vond werk in het illegaal circuit en in verschillende sectoren, steden en zelfs landen. U werkte eerst als arbeider in Sofia om vervolgens naar Malta te reizen en daar tegen een hoger salaris te werken. Daarna ging u naar Sofia en werkte u achtereenvolgens als plaatser van vloeren, als uitlader van goederen en als kapper (CGVS p. 10). Ook in België werkt u als kapper. U heeft de kunde om werk van verschillende aard uit te voeren en werkgevers op verschillende plaatsen te vinden, wat wijst op voldoende zelfredzaamheid en arbeidskwaliteiten.*

U beschikt over een gedegen netwerk en voldoende financiële middelen om u in Bulgarije te vestigen:

- Aan het begin van uw verblijfsperiode in Bulgarije kon u bij een familielid wonen aan een gunstige huurprijs (CGVS p. 9). Na de komst van uw gezin kreeg u hulp van een landgenoot ter plaatse die u een kleine studio verhuurde waar u met uw gezin kon wonen (CGVS p. 7).*
- U sprak een achterneef van u aan die eveneens in Bulgarije woonde en vond zo werk als arbeider in gipswerken (CGVS p. 10).*
- Op verschillende plaatsen in Europa heeft u vrienden waartoe u zich kan wenden voor financiële hulp als de nood het hoogst is. Zo werd u reeds geholpen door een broer in Cyprus die 200 euro per maand stuurde, een broer in Duitsland die u 1500 euro betaalde en een vriend in Malta die u 1000 euro gaf. Voor de vliegtickets van uw gezin werd u geholpen door een vriend in Dubai (CGVS p. 11).*

U heeft de rechten van uw gezinsleden als erkende asielzoekers onvoldoende laten gelden in Bulgarije:

- U verliet Bulgarije zodra u de verblijfsdocumenten van uw gezinsleden in orde had gebracht (CGVS p. 5, 13). Hieruit volgt dat uw gezinsleden hun rechten als personen met een beschermingsstatus in Bulgarije niet ten volle konden uitoefenen, doch dat zij tijdens hun verblijf in Bulgarije hoogstens als asielzoekers in procedure eventuele rechten konden laten gelden. Hieruit kan eveneens worden afgeleid dat u geen intentie had om pogingen te ondernemen om u effectief te vestigen met uw gezinsleden als erkende vluchtelingen in Bulgarije.*
- In zoverre u verwijst naar problemen omtrent toegang tot gezondheidszorg of onderwijs voor uw kinderen als reden waardoor u niet kan terugkeren naar Bulgarije – hetgeen u in geen geval concreet maakt – wordt aldus vastgesteld dat u allerminst voldoende pogingen heeft ondernomen om zulke zaken in orde te brengen voor uw gezinsleden nadat zij een beschermingsstatus kregen. Wat betreft onderwijsmogelijkheden voor uw kinderen stelt u bovendien dat privéonderwijs in het Arabisch hoe dan ook mogelijk is voor uw kinderen (CGVS p. 12).*

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. U stelt met de neergelegde documenten aan te willen tonen dat het huwelijk met u en uw vrouw alsook de spellingswijze van de achternaam van uw kind kan worden aangepast, doch zulke administratieve aspecten staan niet ter discussie en worden evenmin geregeld door voorliggende beslissing. De neergelegde huwelijksakte, het familieboekje en het attest van zwangerschap van uw vrouw hebben slechts betrekking op uw familiale situatie dewelke evenmin wordt betwist in deze beslissing.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Het verzoek van uw vrouw Alwaiso Yasmin wordt eveneens niet-ontvankelijk verklaard. Deze beslissing geldt eveneens voor jullie kinderen Mohammad A. en L., maar niet voor jullie kind O. gezien hij geboren werd in België. Voor hem zal een aparte beslissing worden genomen, waarvan de procedure heden nog lopende is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister en haar gemachtigde op het feit dat u internationale bescherming werd verleend in Bulgarije en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar uw land van herkomst.”

1.6. De bestreden beslissing ten aanzien van de tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster) luidt als volgt:

“(…)

Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Syrische nationaliteit en bent u afkomstig uit het dorp Tal Hasel nabij Aleppo, Syrië. U bent getrouwd met A. A. S., Y. met wie u samen drie kinderen heeft: A.M. A. (°2015), L. (°2017) en O. (°2024). Uw jongste zoon O. is in België geboren.

U verliet Syrië vanwege de oorlog in 2013. U reisde naar Iraaks Koerdistan waar u tot 2022 verbleef en vervolgens terugkeerde naar Syrië en daarna het land opnieuw verliet via Libanon in juli 2023. U reisde met uw kinderen via Roemenië door naar uw man in Bulgarije via gezinshereniging en kwam er aan in augustus 2023.

In juni 2024 werd u er bescherming verleend en werden de Bulgaarse documenten van uzelf en uw kinderen afgeleverd en onmiddellijk erna vertrok u naar België waar u op 27 juni 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende samen met uw gezin. Bij terugkeer naar Bulgarije vreest u racistisch behandeld te worden en daaraan verbonden veiligheidsproblemen, problemen op vlak van gezondheidszorg en slecht onderwijs voor uw kinderen.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende originele documenten neer: identiteitsdocumenten van uzelf, uw man en uw kinderen, uw huwelijksakte met vertaling, een familieboekje en een attest van zwangerschap.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Uit uw verklaringen blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Bulgarije (zie administratief dossier – verklaring DVZ nummer 23 en CGVS p. 4). Deze vaststelling wordt door u niet betwist. U beroept zich op dezelfde feiten en asielmotieven als uw man voor uw verzoek om bescherming (zie notities persoonlijk onderhoud p. 6). Hierdoor kan wat betreft uw verzoek integraal worden verwezen naar de beslissing omtrent het verzoek van uw man. Dienaangaande werden de volgende argumenten hernomen in de niet-ontvankelijkheidsbeslissing omtrent zijn verzoek:

"Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit uw verklaringen blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Bulgarije (Verklaring DVZ, vraag 23). Deze vaststelling wordt door u niet betwist. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijking van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens

irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (Country Report: Bulgaria. AIDA/ECRE, March 2025 and available on: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/03/AIDA-BG_2024-update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u en uw gezinsleden als begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije geconfronteerd werden met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg en onderwijs voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als

begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u en uw gezinsleden als begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije slachtoffer zijn geworden van beperkte aanvaringen met derden, met name toen uw vrouw uitgescholden werd omwille van haar hoofddoek (CGVS, p. 12), moet worden opgemerkt dat deze situatie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling. U zegt voorts vaagweg dat bij elk persoonlijk probleem tussen mensen er racistisch werd gereageerd, maar haalt geen concrete feiten aan (CGVS, p. 12). Uw vrouw verklaart dat Arabieren problemen maakten in de regio waar jullie woonden, dat jullie daardoor over dezelfde kam werden geschoren, dat junkies met flessen op straat gooiden en dat jullie jullie woonst niet meer durfden verlaten (CGVS 2423228B, p. 6), maar ook zij haalt verder geen concrete feiten aan ten aanzien van u of uw gezin.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u en uw echtgenote naar aanleiding van jullie ervaringen géén pogingen hebben ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

U verklaart dat u uw gedrukte verblijfsvergunning, het document dat bewijst dat u in het bezit bent van een geldige verblijfsvergunning, heeft vernietigd (CGVS, p. 7). Uw echtgenote verklaart dat ze haar verblijfsvergunning heeft weggegooid (CGVS 2423228B, p. 4). Het Commissariaat-Generaal wijst er vooreerst op dat deze vernietiging / dit weggooien alleen op jullie eigen beweringen berust en dat jullie geen concreet bewijs leveren waaruit blijkt dat u en uw vrouw deze geldige verblijfsvergunningen daadwerkelijk hebben vernietigd of weggegooid. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u en uw gezinsleden niet meer over deze documenten zou beschikken. Aangezien uit het volledige dossier van u en uw echtgenote duidelijk blijkt dat u en uw gezinsleden in het bezit zouden moeten zijn van een dergelijk document, volstaan loutere beweringen niet om de vernietiging / het weggooien ervan vast te stellen.

Zelfs indien u en uw gezinsleden daadwerkelijk niet over een geldige verblijfsvergunning zouden beschikken blijkt uit onderstaande dat u over de nodige zelfredzaamheid, netwerk en ondersteuning beschikt om in uw elementaire levensbehoeften te voorzien gedurende de periode die nodig is om u en uw gezinsleden terug in regel te stellen bij terugkeer.

U bent voldoende zelfredzaam om terug te keren naar Bulgarije en u er te vestigen:

- Na het verkrijgen van uw beschermingsstatus in Bulgarije ging u naar Malta om er voor een hoger salaris te werken gedurende zo'n vijf maanden (CGVS p. 5). Dit getuigt van een gedegen aanpassingsvermogen gelet op de andere taal, werkcultuur en omgeving waaraan u zich op korte tijd moest aanpassen.*
- U kent de problematiek die in Bulgarije bestaat waarbij een geldig adres een voorwaarde is voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning. Gezien uw eigen adres hiertoe niet kon dienen ging u op zoek naar de noodzakelijke contactpersonen om dit procedureel obstakel te overkomen. Op die manier was u zeker om documenten te verkrijgen via een tussenpersoon die de administratie kan contacteren in het Bulgaars en een correct adres kan opgeven (CGVS p. 7-8).*
- U slaagde erin accommodatie te vinden bij andere Arabieren die in Bulgarije verbleven en stelt mensen te kennen die zich hiermee nagenoeg voltijds mee bezig houden (CGVS p. 9). Hieruit volgt dat u relatief eenvoudig een gedegen onderkomen kan vinden in Bulgarije.*
- U vond werk in het illegaal circuit en in verschillende sectoren, steden en zelfs landen. U werkte eerst als arbeider in Sofia om vervolgens naar Malta te reizen en daar tegen een hoger salaris te werken. Daarna ging u naar Sofia en werkte u achtereenvolgens als plaatser van vloeren, als uitlader van goederen en als kapper (CGVS p. 10). Ook in België werkt u als kapper. U heeft de kunde om werk van verschillende aard uit te voeren en werkgevers op verschillende plaatsen te vinden, wat wijst op voldoende zelfredzaamheid en arbeidskwaliteiten.*

U beschikt over een gedegen netwerk en voldoende financiële middelen om u in Bulgarije te vestigen:

- Aan het begin van uw verblijfsperiode in Bulgarije kon u bij een familielid wonen aan een gunstige huurprijs (CGVS p. 9). Na de komst van uw gezin kreeg u hulp van een landgenoot ter plaatse die u een kleine studio verhuurde waar u met uw gezin kon wonen (CGVS p. 7).*

- *U sprak een achterneef van u aan die eveneens in Bulgarije woonde en vond zo werk als arbeider in gipswerken (CGVS p. 10).*

- *Op verschillende plaatsen in Europa heeft u vrienden waartoe u zich kan wenden voor financiële hulp als de nood het hoogst is. Zo werd u reeds geholpen door een broer in Cyprus die 200 euro per maand stuurde, een broer in Duitsland die u 1500 euro betaalde en een vriend in Malta die u 1000 euro gaf. Voor de vliegtickets van uw gezin werd u geholpen door een vriend in Dubai (CGVS p. 11).*

U heeft de rechten van uw gezinsleden als erkende asielzoekers onvoldoende laten gelden in Bulgarije:

- *U verliet Bulgarije zodra u de verblijfsdocumenten van uw gezinsleden in orde had gebracht (CGVS p. 5, 13). Hieruit volgt dat uw gezinsleden hun rechten als personen met een beschermingsstatus in Bulgarije niet ten volle konden uitoefenen, doch dat zij tijdens hun verblijf in Bulgarije hoogstens als asielzoekers in procedure eventuele rechten konden laten gelden. Hieruit kan eveneens worden afgeleid dat u geen intentie had om pogingen te ondernemen om u effectief te vestigen met uw gezinsleden als erkende vluchtelingen in Bulgarije.*

- *In zoverre u verwijst naar problemen omtrent toegang tot gezondheidszorg of onderwijs voor uw kinderen als reden waardoor u niet kan terugkeren naar Bulgarije – hetgeen u in geen geval concreet maakt – wordt aldus vastgesteld dat u allerminst voldoende pogingen heeft ondernomen om zulke zaken in orde te brengen voor uw gezinsleden nadat zij een beschermingsstatus kregen. Wat betreft onderwijsmogelijkheden voor uw kinderen stelt u bovendien dat privéonderwijs in het Arabisch hoe dan ook mogelijk is voor uw kinderen (CGVS p. 12).*

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. U stelt met de neergelegde documenten aan te willen tonen dat het huwelijk met u en uw vrouw alsook de spellingswijze van de achternaam van uw kind kan worden aangepast, doch zulke administratieve aspecten staan niet ter discussie en worden evenmin geregeld door voorliggende beslissing. De neergelegde huwelijksakte, het familieboekje en het attest van zwangerschap van uw vrouw hebben slechts betrekking op uw familiale situatie dewelke evenmin wordt betwist in deze beslissing.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard."

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Deze beslissing geldt niet voor uw kind O. gezien hij geboren werd in België. Voor hem zal een aparte beslissing worden genomen, waarvan de procedure heden nog lopende is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister en haar gemachtigde op het feit dat een verblijfsrecht in Bulgarije heeft bekomen en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar uw land van herkomst."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele en materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

2.2. Verzoekers betogen dat de commissaris-generaal ten onrechte heeft geoordeeld dat zij zich nog steeds op de hun in Bulgarije verleende internationale bescherming kunnen beroepen. Volgens hen werd

onvoldoende rekening gehouden met hun concrete en kwetsbare situatie als gezin met jonge kinderen en met de precare levensomstandigheden van begunstigen van internationale bescherming in Bulgarije. Onder verwijzing naar landeninformatie en rechtspraak voeren zij aan dat statushouders er na hun erkenning hun recht op opvang verliezen, geen daadwerkelijke toegang hebben tot sociale huisvesting, gezondheidszorg en de arbeidsmarkt, en bovendien worden geconfronteerd met administratieve belemmeringen bij de afgifte en vernieuwing van verblijfsdocumenten. Zij stellen dat zij er dagelijks moesten strijden om in hun basisbehoeften te voorzien en dat de hun verleende bescherming bijgevolg niet daadwerkelijk en toereikend was. Volgens verzoekers maken zij aldus concreet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Bulgarije het risico lopen terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die strijdig is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

2.3. Voorts voeren verzoekers aan dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met de eerdere erkenning van eerste verzoeker in Bulgarije. Onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 18 juni 2024 in de zaak C-753/22 stellen zij dat, wanneer een verzoek niet niet-ontvankelijk kan worden verklaard wegens een risico op een behandeling in strijd met artikel 4 van het Handvest, het verzoek opnieuw individueel, volledig en actueel moet worden onderzocht, waarbij ten volle rekening moet worden gehouden met de eerdere erkenningsbeslissing en met de elementen die daaraan ten grondslag liggen. Zij menen dat uit de bestreden beslissingen noch uit het administratief dossier blijkt dat informatie werd uitgewisseld met de Bulgaarse autoriteiten of dat de commissaris-generaal kennis heeft genomen van de gegevens die tot de toekenning van de beschermingsstatus hebben geleid. Volgens hen kon de commissaris-generaal daardoor de vereiste verificaties niet met volledige kennis van zaken verrichten.

2.4. Verzoekers vragen in hoofddorde de bestreden beslissingen te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vragen zij hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vragen zij de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal.

2.4. Verzoekers voegen ter staving van hun betoog, benevens de in de ontwikkeling van zijn middel via weblink aangebrachte algemene informatie, geen nieuwe stavingsstukken toe.

3. Voorafgaand

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365; RvS 27 mei 2015, nr. 231.354).

3.2. De Raad wijst erop dat de Verordening (EU) 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van richtlijn 2013/32/EU (hierna: de Verordening (EU) 2024/1348) met ingang van 12 juni 2026 van toepassing is. Artikel 79, lid 3, van deze verordening verduidelijkt evenwel dat zij van toepassing is op procedures voor het verlenen van internationale bescherming met betrekking tot verzoeken die vanaf 12 juni 2026 worden ingediend. Verzoeken om internationale bescherming die vóór die datum zijn ingediend, blijven onderworpen aan richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Aangezien verzoekers hun verzoek om internationale bescherming op 27 juni 2024 hebben ingediend, wordt de onderhavige procedure derhalve beheerst door de Procedurerichtlijn en door de ter omzetting daarvan vastgestelde nationale bepalingen.

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als

administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad moet zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie te voorzien, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming, zoals voorzien in artikel 46 van de Procedurerichtlijn.

4. Beoordeling van het beroep

4.1. De bestreden beslissingen betreffen beslissingen waarin de commissaris-generaal de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers niet-ontvankelijk verklaren, omdat zij reeds internationale bescherming in een andere EU-lidstaat, *in casu* Bulgarije, zouden genieten. Deze beslissingen zijn geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”

Artikel 57/6, § 3, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de Procedurerichtlijn (Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2016-2017, nr. 54 2548/001, 101), en luidt als volgt:

“De lidstaten kunnen een verzoek om internationale bescherming alleen als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer:

a) een andere lidstaat internationale bescherming heeft toegekend;”

Volgens de parlementaire voorbereidingen van het voormelde artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet bestaat, in het geval de commissaris-generaal beslist tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek, het vermoeden dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de Europese Unie (*ibid.*, 108-109). Bijgevolg is het voor het onontvankelijk verklaren van het verzoek om internationale bescherming, met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, een vereiste dat het vast staat dat de betrokken verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat.

De Raad benadrukt dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan, komt het aan de betrokken verzoeker, die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen.

Het administratief dossier bevat geen objectief stuk uitgaande van de Bulgaarse autoriteiten of een andere bron waaruit blijkt dat verzoekers internationale bescherming genieten in Bulgarije.

In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker wordt gemotiveerd:

“Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit uw verklaringen blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Bulgarije (Verklaring DVZ, vraag 23). Deze vaststelling wordt door u niet betwist.”

In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster wordt als volgt gemotiveerd:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Bulgarije (zie administratief dossier – verklaring DVZ nummer 23 en CGVS p. 4). Deze vaststelling wordt door u niet betwist.”

Aldus blijkt dat de commissaris-generaal zich ter zake heeft gebaseerd op de verklaringen die verzoekers zelf tijdens de administratieve procedure hebben afgelegd. In dit verband stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat hij in augustus 2021 internationale bescherming bekam in Bulgarije en in november 2021 in het bezit gesteld van een verblijfsdocument geldig voor drie jaar (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities persoonlijk onderhoud *d.d.* 12 mei 2025 (hierna: NPO), p. 5 en p. 7; stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ verzoeker *d.d.* 16 september 2024, p.11, vraag 27). Verzoeker verklaarde tevens dat hem een identiteitskaart en een reisdocument werden afgegeven, waarbij ook het reisdocument drie jaar geldig was (NPO verzoeker, p. 7). Verzoekster en de minderjarige kinderen A. en L. kwamen in augustus 2023 in het kader van gezinshereniging naar Bulgarije. Uit hun verklaringen blijkt dat zij hun verblijfsdocumenten in juni 2024 bekwamen en dat aan verzoekster een verblijfsdocument en een reisdocument met een geldigheidsduur van drie jaar werden afgegeven (NPO verzoeker, p. 5-7; NPO verzoekster, p. 4; Verklaring DVZ verzoekster van 16 september 2024, p. 10, vraag 23, en p. 11, vraag 27). Deze verklaringen vinden steun in de beschikbare landeninformatie. Hieruit blijkt dat Bulgaarse verblijfsvergunningen voor subsidiair beschermden geldig zijn voor drie jaar, terwijl de verblijfsvergunningen voor erkende vluchtelingen geldig zijn voor vijf jaar (AIDA/ECRE, *Country Report: Bulgaria. Update 2024*, van 27 maart 2025, p.114). Voorts blijkt uit deze informatie dat gezinsleden die in Bulgarije worden herenigd met een begunstigde van internationale bescherming, dezelfde status als de referentiepersoon verkrijgen. De verklaringen van verzoeker over de positieve beslissing en de daaropvolgende afgifte van documenten met een geldigheidsduur van drie jaar, alsook de verklaringen van verzoekster dat zij via gezinshereniging naar Bulgarije kwam en vervolgens een verblijfs- en reisdocument met een geldigheidsduur van drie jaar verkreeg, stemmen aldus overeen met de beschikbare landeinformatie.

Gelet op de onderlinge samenhang van verzoekers' verklaringen, de overeenstemming ervan met de beschikbare objectieve landeninformatie en de omstandigheid dat dat verzoekers in het voorliggende verzoekschrift niet betwisten dat zij internationale bescherming in Bulgarije genieten, noch de actualiteit van deze bescherming ter discussie stellen, acht de Raad voldoende aangetoond dat aan beiden in Bulgarije internationale bescherming werd verleend, meer bepaald subsidiaire bescherming. Aangezien geen concrete elementen voorliggen waaruit kan blijken dat hun internationale beschermingsstatus inmiddels werd ingetrokken of beëindigd, kan ervan worden uitgegaan dat verzoekers thans nog steeds subsidiaire bescherming in Bulgarije genieten.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoekers geen nood hebben aan internationale bescherming in België, precies omdat zij reeds internationale bescherming genieten in een ander land, met name Bulgarije . Om deze reden werd verzoekers' beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Zoals reeds toegelicht, vormt deze bepaling de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU

4.2. Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden en wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101; zie ook HvJ 18 juni 2024, *QY/Bondsrepubliek Duitsland*, C-735/22, pt. 52-54).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

4.3. Verzoekers betogen dat zij in geval van terugkeer naar Bulgarije zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die strijdig is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

4.4. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije en dit op basis van het meest recente en volledige landenrapport waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt, namelijk het *“Country report: Bulgaria. Update 2024”*, gepubliceerd door AIDA/ECRE op 27 maart 2025.

Uit het rapport AIDA Bulgarije update 2024 blijkt dat vluchtelingen dezelfde rechten hebben als Bulgaarse onderdanen. Personen die de subsidiaire bescherming kregen, hebben dezelfde rechten als derdelanders met een permanent verblijfsrecht. Van 2013 tot 2024 waren er geen integratieprogramma's. Hierdoor hadden personen met internationale bescherming een beperkte toegang tot of een beperkt vermogen om te genieten van zelfs de meest elementaire sociale, arbeids- en gezondheidsrechten. Hierdoor was de bereidheid van deze personen om in Bulgarije te verblijven dan ook beperkt. Wel bestaat er sinds 2016 een wettelijk kader, dat in 2017 werd herzien, om te voorzien in integratieprogramma's. Sinds de goedkeuring hebben slechts 133 statushouders integratiesteun gekregen, maar deze financiering was afkomstig van de Europese Unie en niet van een nationaal integratiemechanisme. Dankzij de niet-aflatende inspanningen van UNHCR, de Refugee Council en het Rode Kruis met de steun van de SAR (State Agency for Refugees), hebben de districten Vitosha en Oborishte (gemeente Sofia) in 2021 en 2022 integratiesteun verleend. In 2024 werd er slechts aan 8 individuen integratiesteun verleend. In zijn verslag van april 2018 heeft de speciale vertegenwoordiger van de Raad van Europa voor migratie en vluchtelingen ook benadrukt dat, hoewel de decentralisatie van integratie-verantwoordelijkheden van de overheid naar gemeenten in principe een verstandige stap voorwaarts is, de uitvoering van die verantwoordelijkheden niet verplicht is, maar aan de gemeenten wordt overgelaten, waardoor dit vragen oproept over de doeltreffendheid van de integratiemaatregelen in Bulgarije. Dit werd geïllustreerd door het feit dat geen enkele gemeente vrijwillig integratieovereenkomsten heeft gesloten, hoewel er middelen aan hen zouden worden toegewezen voor elke vluchteling die een dergelijke overeenkomst afsluit. Rechtbanken en human rights monitoring bodies hebben rekening gehouden met de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije bij het beoordelen van de rechtmatigheid van overdrachten naar Bulgarije. Nationale rechtbanken in sommige Europese landen hebben de overdracht naar Bulgarije van personen die daar internationale bescherming genieten, stopgezet wegens de ondermaatse omstandigheden. In een zaak van 15 november 2022 oordeelde de Duitse administratieve rechtbank van Keulen dat er risico's bestaan op onmenselijke en vernederende behandeling zowel voor asielzoekers als voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije. Voor begunstigden van internationale bescherming is er volgens deze rechtbank een gebrek aan bijna elke vorm van overheidssteun om de vervulling van basisbehoeften te garanderen alsook sprake van wijdverspreid racisme en intolerantie. Bovendien heeft het Comité voor de rechten van het kind (CRC) op 6 oktober 2021 uitspraak gedaan in de zaak MKAH tegen Zwitserland. Het CRC stelde vast dat, hoewel verzoekers in Bulgarije subsidiaire beschermingsstatus hadden gekregen, zij acht maanden in een kamp moesten leven met ontoereikende materiële omstandigheden en zonder toegang tot onderwijs of de arbeidsmarkt. Dit dwong hen Bulgarije te verlaten en steun te zoeken bij familieleden. Het CRC deed een aanbeveling aan Zwitserland om de beslissing om verzoeker terug te sturen naar Bulgarije te heroverwegen. De nationale migratiestrategie voor de periode 2021-2025 werd goedgekeurd, met een hoofdstuk over integratie, waarin wordt vermeld dat er beleid wordt uitgevoerd met AMIF-financiering, maar er worden geen specifieke gebieden voor verbetering opgesomd (AIDA Bulgarije update 2024, p. 112-113).

Vluchtelingen verkrijgen een verblijfstitel geldig voor vijf jaar, terwijl subsidiaire beschermden een verblijfstitel geldig voor drie jaar krijgen. Om deze documenten te verkrijgen dient de persoon die geniet van internationale bescherming geregistreerd te zijn in de “civiele nationale database” (ЕЦГПАОН). De registratie in het ЕЦГПАОН is verplicht voor personen die internationale bescherming genieten. Op basis daarvan krijgen ze een uniek identificatienummer. Pas na deze registratie kunnen de begunstigden van internationale bescherming identiteitsdocumenten aanvragen. Om in de nationale databank te worden geregistreerd, moet iemand onder meer een woonplaats hebben. Pas erkende begunstigden die in opvangcentra hebben gewoond, mogen volgens de SAR echter niet langer het adres van het desbetreffende opvangcentrum als woonplaats opgeven. Sinds eind 2016 kunnen begunstigden dus geen geldig adres of domicilie opgeven, aangezien ze geen verblijfplaats kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument. Deze juridische 'catch 22' heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigden in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een

voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten. Na uitgebreide inspanningen van maatschappelijke organisaties werd de wet in oktober 2024 gewijzigd om pas erkende vluchtelingen en personen met subsidiaire bescherming die geen domicilieadres kunnen opgeven bij hun eerste inschrijving in het bevolkingsregister of bij het indienen van een aanvraag voor een permanent of huidig adres, de mogelijkheid te bieden zich te laten inschrijven op een officieel voorgeschreven dienstadres door de gemeente waar zij hun gewone verblijfplaats hebben gevestigd. Deze bepaling is in werking getreden op 8 december 2024 waarbij alle gemeenten verplicht zijn serviceadres(sen) toe te wijzen om vanaf 8 januari 2025 met de uitvoering van deze nieuwe regeling te kunnen beginnen (AIDA Bulgarije update 2024, p. 114-115).

Eind 2020 werd de wet gewijzigd om de bepaling te schrappen die voorzag in financiële steun voor huisvesting voor een periode van maximaal 6 maanden vanaf de datum van inwerkingtreding van het besluit tot verlening van internationale bescherming. In de praktijk is het echter zo dat sommige meer kwetsbare personen die internationale bescherming genieten nog steeds enkele maanden in de opvangcentra verblijven omdat er geen integratieondersteuning is. Eind 2024 verbleven 43 begunstigden van internationale bescherming in opvangcentra. (AIDA Bulgarije update 2024, p.123).

Toegang tot de arbeidsmarkt is automatisch en onvoorwaardelijk. Er is geen verschil tussen vluchtelingen en begunstigden van subsidiaire bescherming. Er wordt geen arbeidsmarkttoets toegepast en de toegang is niet beperkt tot bepaalde sectoren. Personen die internationale bescherming genieten, worden geconfronteerd met de gebruikelijke obstakels in verband met gebrek aan talenkennis en het daarmee samenhangende gebrek aan adequate overheidssteun voor beroepsopleiding, indien nodig (AIDA update 2024, p.123).

Begunstigden van internationale bescherming hebben recht op toegang tot beroepsopleidingen. Praktische obstakels kunnen worden ondervonden in verband met de toegang tot universiteiten, aangezien ze moeilijkheden hebben om bewijs te leveren van diploma's die ze al hebben behaald in hun land van herkomst. Dit is te wijten aan een gebrek aan relevante informatie over diploma's. De academische autonomie van Bulgaarse universiteiten verhinderde grotendeels de goedkeuring van gemeenschappelijke overheidsregels die voor begunstigden van internationale bescherming gemakkelijker toegang zouden verlenen, rekening houdend met hun speciale omstandigheden en beperkte mogelijkheid om officiële documenten uit hun land van herkomst te krijgen (AIDA update 2024, p.89)

Personen die internationale bescherming genieten, hebben toegang tot alle soorten sociale bijstand waarin de wet voorziet. De wet voorziet in dezelfde voorwaarden voor eigen onderdanen, erkende vluchtelingen of personen die subsidiaire bescherming genieten. In de praktijk kunnen personen die internationale bescherming genieten, echter geen aanspraak maken op sommige soorten sociale bijstand zonder aanvullende speciale regelingen (bv. vertolking, sociale bemiddeling), die niet zijn voorzien of gewaarborgd door de wet of institutioneel zijn vastgelegd. De lange en ingewikkelde procedures voor het indienen van sociale bijstandsaanvragen zijn zelfs voor eigen onderdanen moeilijk te overwinnen en bijna onmogelijk voor personen die internationale bescherming genieten, tenzij ze worden ondersteund door bemiddeling of bijstand op maat. Dergelijke bijstand, wordt echter volledig verleend door ngo's of steungroepen, maar is niet altijd beschikbaar vanwege capaciteits- en financieringsbeperkingen. In het algemeen dienen begunstigden van internationale bescherming vanaf de eerste dag na hun erkenning zelf hun maandelijkse ziektekostenverzekering te betalen. De minimumbijdrage bedraagt 19.13 euro (AIDA update 2024, p.124).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is. De Raad leest in het AIDA-rapport van maart 2025 geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91).

Verzoekers brengen met hun verwijzing naar het AIDA Country Report Bulgaria, 2023 Update, dat dateert van vóór het rapport waarop de voorgaande analyse is gebaseerd, geen objectieve landeninformatie bij die afbreuk doet aan voormelde beoordeling. Verzoekers tonen dus niet aan dat elke begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals geduid door het Hof van Justitie bevindt of dat hij of zij er bij terugkeer automatisch in zal belanden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Bulgarije in een zeer precare situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Bulgarije. Een individuele beoordeling van verzoekers concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermings-verzoek blijft dus aan de orde. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van een verzoeker, aan zijn individueel profiel en zijn vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in zijn eigen basisbehoeften te voorzien. Het komt aan verzoekers toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat zij zich op de beschermingsstatus die hen in Bulgarije werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kunnen beroepen en dat zij niet terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.

Verzoekers slagen er *in casu* niet in dit vermoeden te weerleggen.

4.5. Verzoekers maken vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken die hen zou verhinderen om hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status in Bulgarije.

Verzoekers' verklaringen en de stukken vervat in het administratief dossier laten niet toe vast te stellen dat zij kampen met medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor hun zelfstandig functioneren. Bij de DVZ verklaarden beide verzoekers dat hun gezondheidstoestand goed was (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ verzoeker *d.d.* 16 september 2024, p. 11, vraag 29; Verklaring DVZ verzoekster *d.d.* 16 september 2024, p. 11, vraag 29). Ook tijdens hun persoonlijk onderhoud gaven zij aan het goed te stellen en maakten zij geen melding van medische of psychologische problemen (NPO verzoeker, p. 2-3; NPO verzoekster, p. 2-3). Verzoekers leggen voorts geen stukken neer die op het bestaan van dergelijke problemen wijzen. Er liggen evenmin elementen voor waaruit blijkt dat een van beide verzoekers geheel of gedeeltelijk arbeidsongeschikt zou zijn. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekers tijdens hun persoonlijk onderhoud op het CGVS op geen enkel ogenblik gewag hebben gemaakt van medische problemen in hoofde van hun kinderen. Evenmin worden in het verzoekschrift en ter terechtzitting concrete elementen aangebracht die hierop betrekking hebben.

Er kan niet worden betwist dat er in hoofde van verzoekers sprake is van een zekere kwetsbaarheid. Verzoekers zijn de ouders van drie jonge kinderen. De Raad stipt aan dat deze omstandigheid evenwel nog niet *ipso facto* inhoudt dat er in hoofde van verzoekers sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid, waardoor verzoekers buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, zouden terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. De Raad onderstreept dat verzoekers geen alleenstaande ouders zijn en dat zij beide voldoende zelfredzaam worden geacht om elkaar te kunnen ondersteunen in de zorg en opvoeding van hun kinderen alsook in het voorzien in het levensonderhoud van het gezin.

Op basis van bovenstaande stelt de Raad vast dat in deze stand van zaken geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat verzoekers en hun kinderen over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken die het hen dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig hun rechten uit te oefenen, verbonden aan hun status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

4.6. Zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt gesteld, volstaat het gegeven, dat verzoekers bepaalde moeilijkheden ondervonden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg en onderwijs, niet om te besluiten dat zij door de onverschilligheid van de Bulgaarse overheden en voor zover zij volledig afhankelijk zouden zijn van overheidssteun, buiten hun wil en persoonlijk keuzes om, zijn terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt te voorzien in hun meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Bulgarije.

In de bestreden beslissingen wordt met betrekking tot verzoekers' persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigen van internationale bescherming in Bulgarije terdege vastgesteld dat (i) zij Bulgarije vrijwel onmiddellijk verlieten nadat de verblijfsdocumenten van verzoekster en de kinderen waren afgeleverd, zodat zij onvoldoende pogingen hebben ondernomen om zich als gezin duurzaam in Bulgarije te vestigen en de aan hun status verbonden rechten op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs en andere basisvoorzieningen daadwerkelijk uit te oefenen, (ii) de door hen aangehaalde problemen op het vlak

van gezondheidszorg en onderwijs bovendien onvoldoende concreet worden gemaakt, waarbij verzoeker zelf verklaarde dat privéonderwijs in het Arabisch mogelijk was, (iii) verzoeker blijkt heeft gegeven van een aanzienlijk aanpassingsvermogen en voldoende zelfredzaamheid, nu hij na de toekenning van zijn beschermingsstatus gedurende ongeveer vijf maanden in Malta werkte, vervolgens in Bulgarije in verschillende sectoren en steden tewerkstelling vond en ook in België als kapper werkt, (iv) hij erin slaagde om met behulp van tussenpersonen de nodige administratieve formaliteiten te regelen en via familieleden en landgenoten huisvesting te vinden, (v) verzoekers tevens beschikken over een sociaal en financieel netwerk, aangezien zij reeds ondersteuning ontvingen van familieleden en vrienden in Cyprus, Duitsland, Malta en Dubai, (vi) de door hen aangehaalde racistische incidenten beperkt en onvoldoende concreet zijn, nu verzoekster weliswaar werd uitgescholden wegens haar hoofddoek en melding maakte van overlast en een onveiligheidsgevoel in hun woonomgeving, maar geen concrete feiten worden aangehaald die als een onmenselijke of vernederende behandeling kunnen worden aangemerkt, terwijl verzoekers bovendien geen beroep deden op de bescherming van de bevoegde Bulgaarse autoriteiten, en (vii) zij, zelfs indien zij niet langer over geldige verblijfsdocumenten zouden beschikken, over voldoende zelfredzaamheid, contacten en financiële ondersteuning beschikken om gedurende de periode die nodig is om hun administratieve situatie opnieuw in orde te brengen in hun elementaire levensbehoeften te voorzien.

Verzoekers brengen geen valabele elementen bij die de voorgaande vaststellingen *in casu* kunnen ombuigen. Zij betwisten deze weliswaar op algemene wijze in het verzoekschrift, maar slagen er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissingen concreet met betrekking tot hun persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigen van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, hun reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, brengen verzoekers geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die afbreuk kunnen doen aan de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van hun beschermingsverzoeken. Nu verzoekers slechts beperkte stappen hebben gezet om de aan hun status verbonden rechten in Bulgarije daadwerkelijk uit te oefenen en zij het land vrijwel onmiddellijk hebben verlaten nadat de verblijfsdocumenten van verzoekster en de kinderen waren afgeleverd, kunnen zij uit hun relatief korte verblijf als gezin bezwaarlijk afleiden dat zij er geen toegang zouden kunnen verkrijgen tot huisvesting, tewerkstelling, gezondheidszorg of onderwijs. Hun algemene betoog in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk. De Raad herhaalt dat een algemene verwijzing naar landeninformatie over de moeilijke levensomstandigheden van statushouders in Bulgarije niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers daar buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zijn terechtgekomen, dan wel dat zij bij terugkeer in een dergelijke toestand dreigen terecht te komen. Dit moet *in concreto* worden aangetoond, waartoe verzoekers in gebreke blijven.

Wat betreft de verwijzing naar verschillende van zijn arresten, brengt de Raad in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen verzoekers niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan deze arresten ten grondslag lagen, kunnen worden vergeleken met de feiten die de thans voorliggende zaak kenmerken.

4.7. Verzoekers maken, gelet op de gedane vaststellingen, niet *in concreto* aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Bulgarije in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij bij terugkeer naar Bulgarije zouden worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Verzoekers maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Bulgarije, wegens de onverschilligheid van de Bulgaarse autoriteiten en buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin maken zij aannemelijk dat er *in casu* sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek henzelf of hun minderjarige kinderen betreffen en die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugzendend naar de lidstaat die hun reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens hun bijzondere kwetsbaarheid worden blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest. In tegenstelling tot wat verzoekers menen, worden er geen voldoende concrete, individuele elementen voorgelegd die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat zij zich kunnen beroepen op hun beschermingsstatus in Bulgarije en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat zij niet terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

4.8. De door verzoekers op het CGVS neergelegde documenten werpen geen ander licht op de voorgaande bevindingen. De identiteitsdocumenten van verzoekers en hun kinderen bevatten informatie over hun identiteit en nationaliteit, elementen die thans niet ter discussie staan. De huwelijksakte en de vertaling ervan,

alsook het familieboekje hebben betrekking op hun huwelijk en familiale situatie, die evenmin worden betwist. Deze documenten bevatten daarentegen geen informatie over verzoekers' levensomstandigheden als begunstigen van internationale bescherming in Bulgarije en zijn niet van aard aan te tonen dat zij er hun rechten niet daadwerkelijk zouden kunnen uitoefenen of dat zij bij terugkeer dreigen terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.

Wat het attest van zwangerschap betreft, stelt de Raad vast dat verzoekster inmiddels bevallen is van haar zoontje O.. Zoals in de bestreden beslissingen wordt toegelicht, wordt het verzoek om internationale bescherming van O. afzonderlijk in België onderzocht, aangezien hem, in tegenstelling tot verzoekers en hun twee andere minderjarige kinderen, geen internationale bescherming in Bulgarije werd verleend. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat hij niet inziet, en verzoekers evenmin aantonen, op welke wijze de afzonderlijke behandeling van het verzoek van O. afbreuk doet aan de voorgaande vaststellingen inzake hun mogelijkheid om de aan hun status verbonden rechten in Bulgarije uit te oefenen. Er blijkt niet dat hierdoor sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die het verzoekers dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig hun rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico bestaat dat zij zouden terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest. Voorts houden de bestreden beslissingen geen terugkeer- of verwijderingsmaatregel in, en hebben zij op zichzelf niet tot gevolg dat verzoekers van hun zoon worden gescheiden. De omstandigheid dat diens verzoek om internationale bescherming nog afzonderlijk wordt onderzocht, doet dan ook geen afbreuk aan de beoordeling van de ontvankelijkheid van de voorliggende beschermingsverzoeken.

4.9. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoekers geen elementen hebben aangebracht waaruit blijkt dat van hen niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroepen op de beschermingsstatus die hen in Bulgarije reeds werd toegekend en de rechten die daaruit voortvloeien. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op hun specifieke omstandigheden verhinderen. Hun beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4.10. Een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM wordt evenmin aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel inhouden.

4.11. Aangezien aan verzoekers reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood hebben aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoekers een gegronde vrees hebben voor vervolging dan wel een reëel risico lopen op ernstige schade in hun land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoekers toegekende bescherming in Bulgarije effectief is, wordt ontkracht. Verzoekers zijn op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is hun verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 18 juni 2024, C-753/22, QY tegen *Bundesrepublik Deutschland* (GK), waarbij duiding wordt gegeven bij de verplichting van de autoriteit van de lidstaat om, wanneer zij het verzoek ten gronde onderzoekt in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, rekening te houden met de beslissing van een andere lidstaat waarbij de verzoeker reeds internationale bescherming werd verleend, niet dienstig. *In casu* worden de beschermingsverzoeken evenwel niet-ontvankelijk verklaard, zodat er geen verder onderzoek nodig is.

4.12. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en zijn kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

4.13. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het Commissariaat-generaal. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid om met de bijstand van een tolk Koerdisch uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in hun specifieke situatie niet van toepassing is en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft de beschermingsverzoeken van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen

met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

4.14. Waar verzoekers in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in oud artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet (waarvan de inhoud thans is overgenomen in artikel 2.60, § 2, van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS